

Kapitel To

Det er svært at begynde på kapitel to, når kapitel et på en måde aldrig slutter. Mor hører musik med klokker og dybe, messende stemmer. Det er noget, dem fra kommunen har anbefalet. Og sikkert også krisepsykologen. PTSD. Nervesystemet. Sundt for dig. Men ligegyldigt hvor højt klokkerne ringer, og ligegyldigt hvor meget hendes vejtrækning lyder som havet, kan hun ikke overdøve telefonen, der vibrerer.

Den vibrerer særlig ihærdigt, når det er ham, der skriver. Den vibrerer så meget, at den falder ud over kanten på vores Frelsens Hær-sofabord. Når den rammer gulvet, giver det et smæld, der får os begge til at fare sammen. Det kan man kun grine af. Dé blev vi nok forskrækkede.

Men latteren forstummer hurtigt igen. Jeg skal stadig på samvær hver anden weekend. Det blev besluttet i familieretshuset, og vi orker ikke at anke lige nu.

Jeg drømmer om, at Idris er noget, der kunne ske i kapitel to. Eller måske kapitel tre eller fire, hvis jeg skal være bare lidt realistisk. Vi har ikke snakket sammen endnu.

Idris går i parallelklassen. Hans profilbillede er taget nedefra, mens han er midt i et spring. Der er kun Idris og den blå himmel omkring ham. Han har en sort hættetrøje og sorte joggingbukser på og ligner en skygge. Eller et fatamorgana. Noget, nogen har fundet på.

Jeg sidder og glør på hans profilbillede. Og samler mod til mig.

Vil du sende Idris en venneanmodning?

Jeg *vil* gerne. Men jeg *kan* ikke. Mit hjerte banker i trippelfart, cursoreren ryster, og gulvbrædderne under mig slår revner. Og Chili siger, at jeg lige så godt kan lade være. Han har ingen jordforbindelse. Og han er vildt barnlig.

Chili er min veninde her. Hun har platinblondt hår, som hun hver morgen bruger lang tid på at børste den forkerte vej, så bliver vildt og uregerligt. Hun har sikkerhedsnåle i sine sorte jeans og pushup-bh under skovmandsskjorten. Hun er sådan en, der godt kan finde på at ryge, hvis dem, hun er sammen med, ryger, og hun er forelsket i en 10.klasser

med hullede bukser og dreadlocks, der lugter af Roskilde Festival. Ikke at jeg nogensinde har været der, men jeg er ret sikker på, at det er dét, de lugter af. Han hedder Oscar, og i aften har han inviteret os til fest hos en af sine venner.

Eller egentlig har han kun inviteret *Chili* til fest. Chili er sådan en, der bliver inviteret til fest af en fyr, der kan spille guitar. Og jeg mener ikke bare Wonderwall. Han kan spille rigtigt på guitar. Han er med i et band.

Jeg er mere sådan en, de sikkert ikke har noget imod også kommer med, hvis bare jeg låner noget tøj af min nye, seje veninde.

Chili: kommer du? Venter på hjørnet.

Anna: 2 sek.

Jeg klapper computeren sammen. Idris' sorte skygge bliver siddende som en plet for mine øjne, ligesom når man har kigget lige ind i solen.

Nederdelen kryber op, da jeg løber ned af trappen.

"Hej, Anna!" Nadja er på vej op. "Se," siger hun og åbner håndfladen.

"En tand," siger jeg.

"Mm. Jeg tabte den i børnehaven."

“Sejt,” siger jeg.

“Og se her,” siger hun og hiver et krøllet papir op af sin lomme. “Det er et brev, jeg har skrevet til tandfeen.”

Jeg kniber øjnene sammen og lader, som om jeg læser krusedullerne.

“Der står, at jeg gerne vil vente med at få pengene udbetalt, til jeg har tabt alle mine mælketænder. På den måde optjener jeg renter. Men hun må selvfølgelig gerne få tanden i pant med det samme, hvis hun helst vil det.”

Selma indhenter os. Hun slæber på to tunge nettoposer. “Hej, Anna.”

Jeg hiver ned i nederdelen.

“Er du på vej til fest?”

Jeg nikker.

Selma smiler. Hun ligner ikke en mor. Hendes læber er røde, og det blanke, sorte hår sidder i en løs knold. Hun har et par korte shorts på sine lange, slanke ben, og en tatovering, der forestiller en nøgen dame, på overarmen.

“Vi holder vores egen fest. En Disney Sjov-fest, hvor man må spise slik,” siger Nadja.

Jeg nikker igen. Jeg ved aldrig rigtigt, hvad jeg skal sige, når Selma er der. Sådan har det været, siden hun ringede på vores dør første gang og sagde:

“Hej, naboer!” og gav os en indflytningsbuket. Vi havde ikke nogen vase, så den stod i et vandglas, og den stod der så længe, at vandet blev råddent, og blomsterbladene faldt af.

Selma stikker nøglen i sin lås. “Hov, forresten, Anna,” siger hun.

Jeg standser på afsatsen og ser op på hende.

“Jeg leder efter en ny babysitter. Det er ikke så tit, jeg har brug for det. Bare en gang imellem i weekenderne. Kunne du have lyst?”

“Øh ...” siger jeg. “Jeg ved ikke rigtigt noget om børn, så måske er det ikke helt smart.”

“Jeg ved da heller ikke noget om børn. Kom nu. Det bliver hyggeligt. Og jeg betaler godt, det lover jeg.”

“Øhm, tjo, det kunne jeg vel godt ...” begynder jeg, men Selma er allerede på vej ind i lejligheden.

“Super! God fest, ikke? Du ser skøn ud!”

Tømmermænd

Lyskrydset skiftede til rødt, inden jeg kunne nå over. Chili venter på den anden side af vejen. Hun bliver væk bag bilerne, der suser forbi imellem os. Jeg ser på mine hullede Converse og overvejer at vende om. Hvis jeg skynder mig, når hun ikke at se mig gå. Men det bliver grønt igen, inden jeg når at træffe en beslutning.

“Kom nu, Anna!” råber Chili.

Jeg hanker op i min rygsæk. Chili fører an mod udkanten af byen, forbi slidte pakhuse og højkrøstede hjemløse på hjørnerne, ind gennem en port til en graffitimalet baggård. Der er et band, der spiller et sted. Jeg kan ikke se dem. Jeg kan faktisk dårligt høre dem gennem de skrattende højtalere. Chili headbanger, så hendes med-vilje-morgenhår falder ned i ansigtet. Hun har alt for meget makeup på. Ville min mor i hvert fald sige. Hun griner til mig.

“Der kommer han jo,” siger jeg.

Oscars dreadlocks stikker op over mængden. Som en lodden blæksprutte, der svømmer rundt i et

hav af sorte hættetrøjer. Chili hviner og albuer sig gennem den tætpakkede baggård.

“Vent!” råber jeg. Men menneskehavet lukker sig efter hende, og nu er jeg helt alene. Min rygsæk gnaver i skuldrene.

Anna: Chili!!

Anna: Kom tilbage.

Anna: Jeg kender jo ingen.

Anna: Hvad skal jeg gøre af mig selv?!

Anna: Seriøst Chili

Anna: Hvis du ikke snart svarer, skrider jeg!!!

Anna: Jeg mener det.

Anna: 5 minutter. Så går jeg altså.

Anna: Hallo???

*

“Hej, Anna,” siger min mor. Hun sidder ved køkkenbordet. Hun ser ikke op. Måske mediterer hun.

“Hej.” Jeg læner mig op ad dørkarmen og gaber.

“Træt?”

“Lidt.”

“Var det hyggeligt hos Chili?”

Jeg trækker på skuldrene. “Det var fint nok. Vi så bare en film om en pige, der var til fest med sin

bedste veninde, men så forlod veninden hende for en fyr. Den sluttede med, at hun bare gik rundt i byen på må og få og ventede på, at det blev morgen.”

“Nå. Den har jeg ikke hørt om.”

Jeg tror ikke, at hun mediterer. Hun sidder bare og overvejer, om hun skal smøre sig en ekstra ostemad. Hun kører fingeren rundt i krummerne på tallerkenen.

“Den var heller ikke særlig god. Men den har vist vundet en Oscar.”

“Hvor er det bare godt, du har fået en veninde,” siger hun. “Virkelig. Det har du fortjent.” Hun bevæger læberne, som om hun gerne vil sige noget mere. Noget om hvor sød og klog og fantastisk jeg er, og hvor mærkeligt det var med pigerne i den gamle klasse, hvor meget de gik glip af. Men hun siger det heldigvis ikke. Hun ser endelig op på mig, og rynker brynene. “Hvad er det for noget tøj, du har på?”

“Det er noget, jeg lånte af Chili.”

“Hvorfor det? Tisede du?”

Jeg ryster på hovedet. Hun tror sikkert, at jeg lyver nu. Men lige dét er jo faktisk rigtigt nok.

“Vi mangler forresten bleer,” siger hun.

“Ej, mor. Har du ikke lige været nede og købe morgenbrød?”

“Jo, men jeg glemte bleerne.”

PTSD. Hukommelsesbesvær. Helt normalt, men ret irriterende.

Jeg himler med øjnene og trækker ned i nederdelen.

“Og mælk!” råber mor, lige inden hoveddøren smækker bag mig.

“En kropslig reaktion,” sagde krisepsykologen. Ufrivillig vandladning. Også normalt, åbenbart.

Plads

Jeg har ikke fået en plads endnu. Først var Carsten syg, og så var der emneuge, hvor ingen havde deres egen plads, og så har vi bare haft travlt med det ene og det andet, og der er også noget med brandsikkerheden, at der ikke må komme et ekstra bord ind i klassen. Nogle gange kører Carsten sin egen stol ned for enden af et bord, så vi sidder tre i stedet for to. Carstens stol er blød. Den er betrukket med gult fløj, der er revnet, så man kan kigge ind til skumgummiet. Ryglænet er lidt i stykker, så man skal ikke læne sig for langt tilbage. Og man skal slet ikke begynde at lugte til stolen.

Det er ikke, fordi de andre er lede eller noget. De fleste lægger bare overhovedet ikke mærke til, at jeg triller stolen hen til deres bord, og det er værre end at være i vejen. Så for det meste sætter jeg mig i vindueskarmen.

I dag er Emil syg, og han plejer at sidde ved siden af Chili, så jeg låner hans plads.

Vi har om de tektoniske plader. Chili læner sig

ind over verdenskortet. "Jeg er ikke jomfru mere," hvisker hun.

"Hvad?" udbryder jeg.

Det giver et gib i Carsten. Han har det med at blunde lidt, mens vi løser opgaver. "Anna og Chili!" siger han.

"Sorry," siger Chili. Hun smiler et lille, krøllet smil. "Vi havde sex," hvisker hun.

"Hvad?" hvisker jeg.

"Mig og Oscar. Efter festen. Hvor blev du egentlig af?"

Jeg ryster på hovedet. "Hvorfor?" spørger jeg.

"Ved du godt, at han kan spille guitar?"

"Du har nævnt det, ja."

Hun smiler ned i sit papir.

"Hvad gjorde han af sit hår imens?" spørger jeg. Chili himler med øjnene.

Da det ringer ud til frikvarter, sætter jeg Emils stol på plads. "Jeg tror, jeg bliver nødt til at tage hjem. Jeg har det lidt dårligt."

Chili svarer ikke. Hun stirrer drømmende ned i sin skærm, som er fuld af sms'er fra Oscar. Jeg vifter med hånden foran hendes ansigt, men hun ser mig ikke.

"Alting snurrer rundt, kender du det? Og der er

ligesom en hinde mellem mig og resten af verden.”

Jeg hiver tasken på ryggen og klemmer mig forbi de andre, der står samlet i småsnakkende klynger rundtomkring i klasseværelset.

I skolegården bliver jeg næsten taklet af en tredje-klasser.

“Se dig for!” råber han.

Jeg dukker hovedet og løber igennem sjippetov og hinkeruder og pigerne efter drengene. På den anden side af hegnet standser jeg og hiver efter vejret.

“Pjækker du?”

Lyden kommer oppefra. Jeg genkender stemmen, selvom vi aldrig har snakket sammen. På det rødmalede plankeværk balancerer Idris. Han har posede joggingbukser og en alt for stor T-shirt. Hans øjne glimter gyldent i solen. Hænderne er knyttede. Først tror jeg, at han er vred over noget. Men så løfter han armene og spreder fingrene ud. Fra begge håndflader regner det med glimmer.

“Hvad var det?” spørger jeg.

“Flyt dig lige,” siger han og springer ned mod asfalten. Han lander elegant på benene. “Pjækker du?” spørger han igen.